

Vissza*Sixtusznak*

Elfordultunk Tőled, Uram!
 S futni kezdtünk, eszelősen,
 Karunkat szanaszét dobálva
 Álarcos isten mirhájában;
 Szíréhangok hívtak, s nem
 Hallottuk a veszett ugatást,
 Véres pofák nyüzsitő hangját.
 Ijedt madaraid ott röpködtek
 Körülöttünk, de elvakultan
 És süketen hittük, hogy az,
 Ami kigyóként ölel – szabadság...
 S most ideértünk, Uram!
 Végtelen fal tövében kuporgunk,
 Egymást marva szitkozódunk,
 Legyek lepnek el a bűzben.
 Nincs erőnk szégyenünkben
 Visszafordulni, s a tövises
 Úton elindulni Feléd, Uram.
 Óh, csak lenne valaki, aki
 A kuporgók közül felállna
 És kegyelmeddel elkezdené
 Lebontani a falat, amiről
 Csak Ti tudjátok, hogy
 Mi az, ami mögötte vár
 Vagy kitárt két karjával
 Mutatná, hogy induljunk,
 Vársz minket, a földből
 Jött lidércfénytől szédült,
 Hittelenné szégyenült,
 Megtért magyarjaidat...
 A szétszóródott szögek,
 A villám hasogatta kereszt
 Tövében, térdre ereszkedve
 Kérjük: hallgassd meg Uram
 Újra könyörgésünket

2011. január 27.

Lábnymok a parti homokban*Kubik Annának, Fehérvárról*

Az elcsendesedett hullámok után, a parti
 főnyen nem látszanak lábnymaink.

Nincsenek nádtorzsák, kisodort ágak sem,
 a tómeder békessége húzódik ki a fűzfáig;

alóla nézem a túlpárt vörös drapériáját,
 s a felettem szétrebbenő szürke felhőket.

Az ágak között elhagyott, csepegő fészek
 úgy várja a tavaszi fiókák melegét, ahogy

kiüresedetten, márványos kezünkbe temetett
 arccal várjuk, hogy a főnyen kagylói között

újra lábnymok vezessenek le a vízig.
 Két sor egymás mellett haladó lábnymom...

2010. december 10.

Etűd